

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 1 8 8 - 2 / 2019	
Érkezett: 2019 SZEPT 13.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	<i>clm</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság

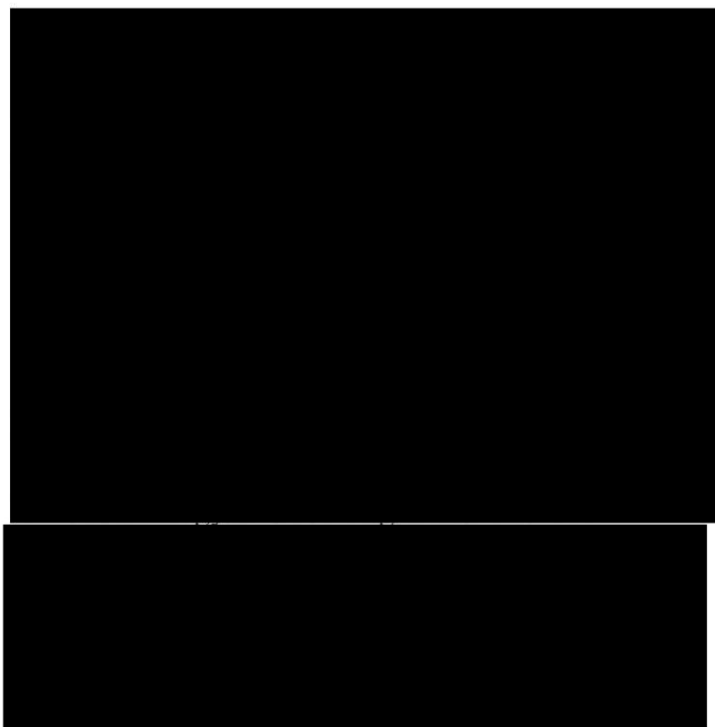
Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

**alkotmányjogi panasz indítvány
hiánypótlása**

(Hiv.szám.: Fe.16/2014/...)

**az Alkotmánybíróság IV/1188-1/2019. sz.
eljárásában**

Hivatkozási szám : Fe. 16/2014/15.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám : IV/1188-1/2019.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] indítványozó, a panasz alapját képező peres eljárás felperese nevében és képviselőjében eljárva az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) 27. §-a és 55. §-a alapján, a Tisztelt Alkotmánybíróság felhívására határidőben az alábbi

hiánypótlást

egységes szerkezetben a korábban benyújtott alkotmányjogi panasz indítvánnyal

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 387/2018/5. számú ítéletének, a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680/469/2015/7. számon meghozott másodfokú ítéletének, továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.M.2231/2015/14. számú elsőfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdését, azaz indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát és az ártatlanság vélelmének elvét.

[REDACTED]

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Ezen rendelkezésnek jelen kérelmem megfelel, mivel a panaszom alapját képező ,az ügy érdemében hozott döntések, ítéletek (melyeket alap beadványomhoz M/2. szám alatt csatoltam)– a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sértik.

2.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel az indítványozó által a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 34.M.2231/2015. lajstromszámon indított peres eljárásában keletkezett határozatról van szó alkotmányjogi panasz indítványunkban és kifejezett kérelmet tartalmaz az I. fokú bíróság, a II. fokú bíróság és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság döntéseinek megsemmisítésére.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

3.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy indítványozó, mint felperes keresete (keresetlevél és érdemi ellenkérelem, beavatkozó ellenkérelme M/ 3. szám alatt csatolva az alap beadványhoz) valamint a peres eljárás iratanyaga alapján az azt eldöntő bírósági határozatok egyedi ügyben születtek, amely a természetes személy – a peres eljárás felperese, azaz indítványozó - jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

4.

A támadott határozatok meghozatala konkrét peres eljárásban, méghozzá annak I. fokú, II. fokú és felülvizsgálati szakaszában, tehát bírósági eljárásban történtek, mégpedig a fentebb hivatkozott 34.M.2231/2015. számon indított perben.

5.

Az alkotmányjogi panaszom határidőben történő benyújtását igazolja, hogy indítványozó képviselője 2019. április 26. napján vette kézhez a Kúria ítéletét, mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek.

6.

Az Abtv. 27. § b) pontjával, továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogomat kimerítettem, ezt igazolja a Kúria ítélete is, mely leszögezi, „ az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs”.

II.

II. 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.

II.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme

Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga, valamint az ártatlanság vélelmének elve is sérült a panasz alapját képező bírósági döntések által.

II.2.1. Tényállás

Indítványozó – az alapper felperese – 2009. szeptember 1-jével került kinevezésre vizsgáló beosztásba a Budapesti Rendőr-főkapitányság XVIII. kerületi Rendőrkapitányság állományába. 2011. október 1-jei hatállyal került áthelyezésre a BRFK V. kerületi Rendőrkapitányságra nyomozó beosztásba.

Indítványozó ellen 2014. március 7. napján az állományilletékes parancsnok fegyelmi eljárás megindítását rendelte el a 01000-103/248/1/2014. Fe. sz. határozatával, melyet egyidejűleg fel is függesztett, mivel indítványozót 2014. február 11. napján gyanúsítottként hallgatták ki nem szabályszerűen megszerzett nyelvvizsga bizonyítvány tárgyában a Btk. 254. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmény gyanúja miatt. A fegyelmi eljárás felfüggesztésével egyidejűleg indítványozót a 301-55/107/2014. sz. parancsával a BRFK V. kerületi Rendőrkapitányságának vezetője a Hszt. 149. § (1) bekezdése alapján beosztásából felfüggesztette figyelemmel Pestvidéki Nyomozó Ügyészség 146/2013. számon elrendelt büntetőeljárás jogerős befejezéséig.

Indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség 2014. augusztus 29. napján a vádemelés elhalasztásáról szóló határozatot hozott, melyet indítványozó nem fellebbezett meg annak okán, hogy mihamarabb munkába állhasson, mivel az eljárás lefolytatása még hosszú éveket vehet igénybe (az eljárás tudomásunk szerint még mindig folyamatban van) valószínűleg a vádlottak magas száma miatt, s a beosztásból való felfüggesztés így beláthatatlan hosszúságú idejűvé válhat. Hangsúlyozzuk, hogy indítványozó a terhére rótt bűncselekmény elkövetését nem ismerte be, azt folyamatosan tagadta.

Munkáltatói intézkedés az ügyési határozat jogerőre emelkedése után nem történt. A fegyelmi eljárás felfüggesztése is, valamint indítványozónak a beosztásából való felfüggesztése is folyamatban maradt.

Mindez ellentétes a törvényi rendelkezésekkel, mivel a Hszt. 132. § (6) bekezdése kógensen rögzíti, hogy a beosztásból „felfüggesztést haladéktalanul meg kell szüntetni, ha annak indokai megszűntek”.

2014. szeptemberétől 2015. április 13-ig – indítványozó jogviszonyának megszüntetéséig – azaz hét hónapon keresztül a fegyelmi eljárás fel volt függesztve, annak folytatását nem rendelte el a fegyelmi jogkör gyakorlója, továbbá indítványozó beosztásából való felfüggesztése is tovább tartott, annak ellenére, hogy a vádemelés elhalasztásáról a határozat megszületett. **Azaz a fegyelmi eljárás a törvény, valamint az ésszerű határidő figyelembe vétele nélkül nem került folytatásra, sem megszüntetésre, ugyanígy a beosztásból felfüggesztés sem.**

A beosztásból való felfüggesztést a munkáltató 2015. április 13-án szüntette meg a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancsban, míg a fegyelmi eljárást – a szolgálati jogviszony megszűnése okán – szintén megszüntette 01000-103/248/4/2014.Fe. sz. határozatával, melyet felperes jóval szolgálati jogviszonyának megszűnése után kapott kézhez.

2015. márciusában a Nemzetvédelmi Szolgálat munkatársai indítványozót lakásán felkeresték kifogástalan életvitelének ellenőrzése céljából, környezettanulmányt készítettek. Ezek után 2015. április 13. napjára előljárója felperes parancsnoki meghallgatásra rendelte be telefonon keresztül az V. kerületi kapitányságra, ahol ismertette az NVSZ jelentését, melynek lényege

az volt, hogy a büntetőeljárásra tekintettel indítványozó nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének.

Megjegyezzük, hogy az NVSZ jelentés a környezettanulmányra, az elvégzett személyi körülmények vizsgálatának eredményére nem hivatkozott, azt meg sem említette, az egész véleményt a büntetőeljárásra építette.

A parancsnoki meghallgatás végén a kapitányságvezető megállapította a Hszt. 37/B. § (3) bekezdés c) pontja alapján, hogy nem kifogástalan indítványozó életvitel, s szolgálati jogviszonyát a Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján felmentéssel megszüntette.

A jogviszony megszüntetéssel kapcsolatban a Hszt. 194. § (2) bekezdése alapján szolgálati panasszal éltünk, melyet a munkáltató határozatával megalapozatlanságra hivatkozva elutasított. Határozatában az előjáró kifejtette, hogy indítványozó a „vádemelés elhalasztása ellen panaszt nem nyújtott be, melyből az a következtetés vonható le, hogy nevezett ezzel beismerte a bűncselekmény elkövetését”. Hivatkozott a 11/2006. (III.14.) BM rendelet 41. § (1) bekezdésére, mely szerint a „Hszt. 149. §-ának (3) bekezdése szempontjából beismerésnek kell tekinteni azt is, ha a hivatásos állományú az ellene indult büntetőeljárásban hozott, a bűncselekmény elkövetését megállapító érdemi döntést tartalmazó határozattal (határozat, végzés vagy ítélet) szembeni jogorvoslatban a terhére rótt tényállás megvalósítását nem vitatja”.

Meglátásunk szerint a bűncselekmény elkövetését megállapító érdemi döntést tartalmazó határozat fogalmába semmiképpen sem tartozik bele az ügyész vádelhalasztásról szóló határozata, mivel érdemben nem az ügyész, hanem csakis a bíróság jogosult megállapítani a bűncselekmény elkövetését. Az 1998. évi XIX. törvény a büntetőeljárásról 7. §-a a következőkről rendelkezik : „Senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg a bűnösségét a bíróság jogerős határozatában nem állapította meg”.

A határozat semmibe veszi az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésébe foglalt ártatlanság vélelmének alapelvét, mely kimondja, hogy „Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg”.

A megszüntetéssel kapcsolatban megjegyezni kívánjuk, hogy a Hszt. megszüntetéssel kapcsolatban a 37/B. § (3) bekezdés c) pontja azt mondja ki, hogy „Az életvitel nem kifogástalan, ha...a jelentkező vagy a hivatásos állomány tagja nem felel meg - különös tekintettel a szolgálaton kívüli magatartására, családi és lakókörnyezeti kapcsolataira, anyagi, jövedelmi viszonyaira, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára - a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének”. Azaz ezen pont alapján sem állapítható meg indítványozó alkalmatlansága meglátásunk szerint.

Meglátásunk szerint a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátásának követelményének való megfelelés indítványozó esetében fennállt. Nem tartott fenn kapcsolatot bűncselekményt elkövető személyekkel, családi és lakókörnyezeti kapcsolata

rendezett, ezekkel kapcsolatban az NVSZ sem állapított meg terhére semmit. S hangsúlyozzuk, hogy jogerős bírósági döntéssel nem állapították meg panaszos bűnösségét, mely megalapozná a Hszt. 37/A. § (1) bekezdése c-e) pontjában foglaltakat. .

Meglátásunk szerint a jogviszony megszüntetésnél nem került kellő súllyal figyelembe vételre azon tény, hogy a vádemelés elhalasztása büntetőjogi relevanciában nem a bűnösség megállapításáról szól, s nem is szólhat arról, ebből következően indítványozót is megilleti az alaptörvényben deklarált ártatlanság védelmének alapjoga.

Hivatkozni kívánunk az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. Cikkére is, mely rögzíti:” *Bűncselekmény elkövetésével vádolt minden személynek joga van arra, hogy ártatlannak tekintsek mindaddig, amíg bűnösségét a törvény szerint be nem bizonyították*”. Továbbá Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. Cikkében foglaltakat is felhívjuk, mely szerint „*Minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították*”.

Mindezek alapján – meglátásunk szerint – a megállapított jogviszony megszüntetés túlzó, s nem koherens a jogállamiság garanciáival.

A jogviszonyt megszüntető parancsbeli Fegyelmi Szabályzatra való hivatkozás pedig jelen esetben nem releváns meglátásunk szerint, mivel a jogviszony megszüntetés a kifogástalan életvitel vizsgálat alapján történt, a felfüggesztett fegyelmi eljárás nem folytatódott panaszos ellen, hanem azt a szolgálati viszonyának megszüntetése után megszüntette az előjáró.

Megjegyezzük, hogy a Fegyelmi Szabályzat 1. § (1) bekezdése alkalmazási körére tekintettel a következőket mondja ki: „E rendeletet kell alkalmazni a rendőrségnél, a büntetés-végrehajtási szervezetnél, a hivatásos katasztrófavédelmi szervnél (a továbbiakban együtt: fegyveres szervek), valamint a Hszt. 42. § (2) bekezdésében felsorolt más szervnél szolgálatot teljesítő hivatásos állományúak, valamint a rendőrség különleges foglalkoztatási állományába tartozók (a továbbiakban együtt: hivatásos állományú) által elkövetett, a Hszt. 119. §-a szerinti fegyelemsértések, a fegyelmi eljárás keretében elbírálandó szabálysértések és katonai vétségek fegyelmi jogkörben történő elbírálására”. Mindezekből következően a Fegyelmi Szabályzatra való hivatkozás nem volt megalapozott jelen esetben.

Megjegyezni kívánjuk azon tényt is, hogy a jogviszonyt megszüntető parancsban, illetve az NVSZ határozatában az Etikai Kódexre való hivatkozás túl általános, továbbá azt is hangsúlyozni kívánjuk, hogy a kódex nem jogszabály, még csak nem is közjogi szervezetszabályozó eszköz, s magából is kiderül, hogy nem keretjogszabályt kitöltő rendelkezésként került kiadásra, így törvényi szabályozás szintjére tartozó jogviszony megszüntetés alapjául – meglátásunk szerint – nem szolgálhat, azaz joghatás kiváltására alkalmatlan.

Mindezek alapján kértük a Tisztelt Bíróságot, hogy a határozatokat helyezze hatályon kívül, állapítsa meg a szolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenességét, utasítsa alperest felperes eredeti beosztásába történő visszahelyezésére, s rendelkezzen a vitatott időszak tekintetében – beleértve a felfüggesztés időtartamát is - az illetmény alperes által kamatokkal történő megfizetéséről.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.M.2231/2015/14. számú elsőfokú ítéletével indítványozó keresetét elutasította, mely ellen indítványozó nevében fellebbezést és fellebbezés kiegészítést nyújtottunk be (M/4. sz. alatt csatolva), melyet a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680/469/2015/7. számon meghozott másodfokú ítéletével elutasított és az I. fokú ítéletet helyben hagyta, majd felülvizsgálati kérelem került benyújtásra indítványozó képviselőjében (M/5. szám alatt csatolva), a felülvizsgálati eljárásban a Kúria Mfv. II. 10. 387/2018/5. számú ítéletével szintén helyben hagyta a II. fokú ítéletet.

II.2.2.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelme

3087/2016. (V. 2.) AB határozatában kifejtette az ártatlanság vélelmével kapcsolatban, hogy „[33] 2. Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság a korábbi gyakorlatát is felhasználva, összefoglalóan állapította meg a kö vetkezőket: „[a]z ártatlanság véelme, mint a büntető igazságszolgáltatás egyik garanciája és a jogállamiság egyik elve 1989-ben emelkedett alkotmányi szintre. Az ártatlanság véelme az Alkotmánybíróság értelmezésében elsősorban azt szolgálja, hogy a büntető felelősség elbírálása során a döntésre jogosított elfogulatlan, pártatlan hozzáállást tanúsítson, továbbá a döntésre megalapozott bizonyítással, a prejudikáció tilalmának sérelme nélkül kerüljön sor. **Ez egyben azt is garantálja, hogy az eljárás alá vont személy a felelősség megállapításával járó hátrányos jogkövetkezményeket ne szenvedje el a felelősségének megállapítása nélkül.** Az Alkotmánybíróság több esetben kiterjesztően értelmezte az ártatlanság véelmét, amit azzal az általános fejlődési tendenciával magyarázott, hogy a jogállam által védett élet- és jogviszonyok körében az ártatlanság véelmének elve egyre több területen érvényesül [lásd 41/1991. (VII. 3.) AB határozat (ABH 1991, 193, 195.) 57/1993. (X. 28.) AB határozat (ABH 1993, 349, 350.), továbbá 401/B/1992. AB határozat (ABH 1994, 528, 532.)]. ...

az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozatából is kitűnően az emberi méltósághoz való jog részét képező önrendelkezés jogába tartozik az, hogy az érintett fél a jogorvoslattal kapcsolatos jogát gyakorolta vagy sem.

...

Az ártatlanság véelmének lényegéből következik, hogy [...] nem érvényesül általános jelleggel, főszabályként. [...] esetenként vizsgálendő, hogy az adott jogszabály az ártatlanság véelmének alkotmányos elvével összefüggésben áll-e, ha igen, a felelősség megállapításának

kérdésével olyan szoros kapcsolata állapítható-e meg, amely ez utóbbival egyazon körben indokolja az alkotmányos védelmet.« (ABH 1999, 647, 649–650.)» (Indokolás [19]–[22])”

Álláspontunk szerint a peres eljárásban hatályon kívül helyezni kért Budapesti Rendőr-főkapitányság V. kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének dr. Berár Iván r. ezredes úrnak 2015. április 13-án kelt, 301-55/155/2015. számú szolgálati viszonyt megszüntető parancsa - s ezáltal, mivel ezen jogviszony megszüntető parancsot mondták ki a bíróságok jogszerűnek a panaszolt ítéleteikkel - jelen panaszunkban az ártatlanság vélelmének alkotmányos elvével összefüggésben áll, szoros kapcsolat okán indokolja az alkotmányos védelmet.

Indítványozó jogviszonyát megszüntető 301-55/155/2015. számú parancs megállapította (bár az alap beadványunkhoz a keresetlevél mellékleteként csatolásra került, jelen hiánypótlás keretében fontosságánál fogva M/7. sz. alatt külön csatoljuk), hogy „Őn a fenti cselekményével megvalósította az 1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntettét.”, mely alátámasztja a jogellenességet az alapjogi sérelmet, s mely megállapítással (holott ez volt mind a jogviszony megszüntetés, mind a nem kifogástalan életvitel megállapításának alapja) sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria nem foglalkozott. Nem vette figyelembe egyik eljáró bíróság sem, hogy bűncselekmény elkövetésének tényét, a bűnösséget csak bíróság állapíthatja meg, mondhatja ki, s a munkáltató illet önhatalmúlag nem jelenthet ki, nem tetszeleghet a büntetőbíróság szerepkörében.

A jogviszonyt megszüntető parancs az indokolásában továbbá rögzíti azt is, hogy a „ belügyminisztérium irányítása alatt álló fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai Fegyelmi Szabályzatáról szóló 11/2006. (III.14.) BM rendelet 41. § (1) bekezdése alapján a Hszt. 149. §-ának (3) bekezdése szempontjából beismerésnek kell tekinteni azt is, ha a hivatásos állományú az ellene indult büntetőeljárásban hozott, a bűncselekmény elkövetését megállapító érdemi döntést tartalmazó határozattal szembeni jogorvoslatban a terhére rótt tényállás megvalósítását nem vitatja”.

Ezen fenti két hivatkozás, valamint a Nemzetvédelmi Szolgálat kifogástalan életvitel vizsgálatáról szóló határozat (melyben megjegyezzük, hogy a büntetőeljáráson kívül másra nem hivatkozott) volt a jogviszony megszüntető parancs indokolása.

Ezen indokolást kellett volna összevetniük a bíróságoknak – álláspontunk szerint - az Alaptörvénnyel, a hivatkozott ártatlanság vélelmével.

Viszont mint az ítéletekből is kiderül, nem okozott egyik bíróságnak sem gondot, hogy a jogviszony megszüntetés indoka az volt, hogy a 301-55/155/2015. számú parancs megállapította, hogy indítványozó elkövette a vesztegetés büntettét (holott vádhalasztásról volt csak szó, azaz indítványozó előjárója „büntetőítéletet hozott”), valamint a másik ok az volt, hogy nem fellebbezte meg az ügyészi határozatot, nem élt jogorvoslattal, azaz ezáltal beismerte a bűncselekményt (holott a Fegyelmi Szabályzat érdemi döntés elleni jogorvoslatról beszél, s egyébként fegyelmi eljárás nem is került lefolytatásra).

Az ügyészi vádhalasztó határozat érdemi döntésnek minősítésével kapcsolatban a 3002/2014. (I. 24.) AB végzés indoklásában foglaltakra alapozva – álláspontunk szerint nem lehet ezen minősítést megtenni, így a jogviszony megszűntető határozat fent idézett indokolásrész is az Alaptörvénybe ütközik, hiszen . az AB határozat a következőket rögzíti:

„[14] 3.3.1. Jelen indítvány kapcsán tehát az Alkotmánybíróságnak azt kellett értelmeznie, hogy az előzetes letartóztatás fenntartásáról szóló határozat az Abtv. szerinti érdemi döntésnek tekinthető-e. Ennek eldöntéséhez az Alkotmánybíróság áttekintette a büntetőeljárásban meghozható határozatok rendszerét.

[15] A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) nem tartalmazza az „érdemi döntés” fogalmát. A Be. XI. fejezete, a bírósági eljárás általános szabályai között rendelkezik a büntetőeljárás során hozható határozatokról, amelyeknek két típusát különbözteti meg: az ügydöntő és a nem ügydöntő határozatot.

[16] A törvény és a szakirodalom értelmezése alapján az ügydöntő határozat olyan határozat, amelyben a bíróság a vádról határoz, és a büntetőjogi főkérdésről, azaz a vádlott bűnösségéről foglal állást [Be. 257. § (1) bekezdés, Be. XIII. fejezet II. cím]. Az ügydöntő határozatokhoz jogerőhatás fűződik. Ügydöntő határozatnak minősül a felmentő és a bűnösséget megállapító ítélet. Az ítélet mellett ügydöntő határozatok a végzések közül a tárgyalás mellőzésével hozott végzés és az eljárás megszüntetéséről rendelkező végzés. Az ügydöntő végzések azonban eltérő természetűek, mert a megszüntető végzés nem tartalmaz a terhelt büntetőjogi felelősségéről szóló tartalmi döntést, a tárgyalás mellőzésével hozott végzésre pedig az ítéletre vonatkozó rendelkezések a megfelelő eltérésekkel irányadók [Be. 544. § (3) bekezdés és 547. § (3) bekezdés].

[17] A határozatok másik típusa, a nem ügydöntő határozatok egyéb kérdéseket érintenek, és nem jelentik az eljárás végleges lezárását. Ilyen nem ügydöntő határozatok lehetnek a kényszerintézkedésekkel kapcsolatos döntések, az áttétel, az eljárás felfüggesztése vagy a pervezető végzések. Bár a Be. nem tartalmazza az „érdemi határozat” kifejezést, a pervezető végzéseket úgy határozza meg, mint az ügy bíróságra érkezését követően az ügy menetét megállapító, az eljárási cselekmény előkészítésére irányuló vagy végrehajtása érdekében tett, de nem az ügy érdeméről rendelkező határozatok [Be. 260. § (1) bekezdés].

[18] Mindezek alapján a Be. szabályainak együttes értelmezéséből az következik, hogy az ügy érdeméről szóló döntésnek elsősorban azon határozatok tekinthetők, amelyek a büntetőjogi főkérdés, a vád tartalmi elbírálásáról szólnak. Az ügy érdeméről rendelkező határozatok köre azonban nem feltétlenül esik egybe az ügydöntő határozatok fogalmával. Az ügydöntő végzések ugyanis „érdemben” lezárják a büntetőeljárást, jogerőre képesek, azonban a büntetőjogi felelősség tekintetében nem tartalmazznak az ítéletben foglaltakkal egyenértékű tartalmú döntést, így nem minősülnek az ügy érdemében hozott határozatnak.

[19] 3.3.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően a Be. és az Abtv. szabályainak összevetésével értelmezte, hogy a büntetőeljárásban hozott határozatok közül melyek azok, amelyek alkotmányjogi értelemben az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz tárgyai lehetnek.

[20] Az Abtv. rendszertani értelmezéséből – a jogalkotói szándékra is tekintettel – az következik, hogy a jelenlegi jogszabályi környezetben az eljárás folyamán hozott bírósági határozatokkal szemben nincs lehetőség alkotmányjogi panasz benyújtására. Alkotmányjogi panasz keretében kizárólag az ügyek érdemében hozott végső döntések és a bírósági eljárást

befejező	egyéb	döntések	vizsgálhatók.
----------	-------	----------	---------------

[21] Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Abtv. 27. § első fordulata szerinti érdemi döntés, így alkotmányjogi panasz tárgya lehet a büntetőeljárásban hozott döntések közül a vád tartalmi elbírálásáról, illetve a büntetőjogi felelősségről szóló határozat, azaz az ügydöntő határozatok közül a bűnösséget megállapító és a felmentő ítélet. Az ügydöntő végzések – a tárgyalás mellőzésével hozott végzés és az eljárást megszüntető végzés – nem tekinthetők az Abtv. szerinti érdemi döntésnek, azonban ezek a határozatok is vizsgálhatók alkotmányjogi panasz keretében, mert megfeleltethetők az Abtv. 27. § második fordulatának, a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek.

A vádemelés elhalasztásával kapcsolatban meg kívánjuk jegyezni, hogy az ügyésznek nincs legitimációja a bizonyosság közhitelű kinyilvánítására. A vád csupán indítvány, ám nem az ügy eldöntése. Az ügyészi vádemelés megfelelően ellenőrzött objektív tényeken alapul elvileg – a gyakorlatból azonban kiderül, hogy a vádiratban tényként előadottak nem mindig való tények, s nagyon sokszor nem elegendőek, s a vádló belső meggyőződésén alapulnak, a bizonyossághoz való viszony azonban nem feltétlenül releváns. Kiemelendő, hogy a bűnösségnek kétséget kizáróan bizonyítottanak kell lennie, ahhoz, hogy a bíró bűnösséget megállapító ítéletet hozzon.

A vádemelés elhalasztása elleni jogorvoslat ki nem használása pedig nem számíthat beismerésnek, mint azt a Legfelsőbb Bíróság LB-H-MJ-2009-363. bírósági határozatával hatályában fenntartott Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.247/2007/4. számú ítéletében is megállapította, s ezen indokolást a felülvizsgálati eljárásban nem változtatta meg a LB : „A másodfokú bíróság ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően nem tekintette a bűncselekmény beismerésének, hogy a felperes az ügyészi intézkedés ellen jogorvoslattal nem élt”.

A vádemelés elhalasztása elleni jogorvoslat ki nem használása körében az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozatából is kitűnően az emberi méltósághoz való jog részét képező önrendelkezés jogába tartozik az, hogy az érintett fél a jogorvoslattal kapcsolatos jogát gyakorolta vagy sem.

Maga az I. fokú bíróság hivatkozott rá ítélete indokolásában, hogy a vádhalasztó határozat elleni panasz hiányát nem értékelte indítványozó terhére, azt a felmentés indokai között nem vizsgálta. „Ugyanakkor a bíróság álláspontja szerint a felmentés, illetve a beavatkozó határozatának fennmaradó indokai is megalapozták a felperessel szemben a kifogásolható életvitel megállapíthatóságát az alábbiak szerint.” – mondta ki ítélete indokolásában az I. fokú bíróság (7. oldal utolsó bekezdésében) , viszont nem jelölte meg – álláspontunk szerint – melyek ezek az indokok. **Ez után az indokolásban mégis az indítványozó elleni büntetőeljárással, a vádhalasztással, a jogorvoslati joggal való nem éléssel foglalkozott a bíróság. Azaz – véleményünk szerint – nem megállapítható, hogy milyen „fennmaradó indok”-okat tett vizsgálatá tárgyává döntése meghozatalakor az I. fokú bíróság.**

Hiszen, ha átolvassuk mind a felmentés indoklását, mind beavatkozó határozatát (melyek jelen perben vizsgálándók lennének) , azok csupán a vádhalasztó határozattal kapcsolatos jogorvoslat körül forognak - ráadásul úgy, hogy a jogviszonyt megszüntető határozat még a bűncselekményben bűnösnek is kimondja felperest - , s ehhez kapcsolja a Fegyelmi Szabályzat 41. §-át (mely álláspontunk szerint az 1. §-ban meghatározott hatály alapján nem alkalmazható) , az Etikai Kódex rendelkezéseit (mely se nem jogszabály, se nem közjogi szervezetszabályozó eszköz, így törvényi szabályozás szintjére tartozó jogviszony megszüntetés alapjául – meglátásunk szerint – nem szolgálhat) a határozatokat hozó. Egyéb körülményt, fennmaradó indokokat egyik határozat sem említ álláspontunk szerint, így értelemszerűen egyik bíróság sem tudott egyéb okokat vizsgálni, mint az az ítéletekből is kiderül.

Meg kívánjuk jegyezni azt is, hogy az NVSZ (beavatkozói) jelentés a környezettanulmányra, az elvégzett személyi körülmények vizsgálatának eredményére nem hivatkozott, azt meg sem említette, az egész véleményt a büntetőeljárásra építette. Holott, ha azt állítják az eljáró bíróságok, hogy ez kihatással volt indítványozó személyének megítélésére, rajta keresztül a rendőrség megítélésére, akkor releváns lett volna a környezettanulmány megállapítása, viszont a beavatkozó által annak titulát dokumentumban ilyen megállapítás nem szerepelt, így azt nem is tudták vizsgálni a bíróságok.

Azaz maradt az, hogy a vádhalasztást indítványozó elfogadta, tehát bűnös, így életvitele kifogásolható, tehát az eljáró bíróságok szerint jogszerű volt indítványozó jogviszonyának megszüntetése.

Álláspontunk szerint ugyanúgy, mint alperes és beavatkozó határozatában, úgy az eljáró bíróságok is a per során mindvégig, az ítéletük indoklásában is azon aspektust helyezték előtérbe, hogy indítványozó bűnös az ügyészség vádiratában szereplő cselekmény tekintetében, s így nem felel meg a rendőrökkel szemben támasztott követelményeknek, holott indítványozó bűnösségét a büntetőbíróság nem mondta ki, s időközben az ügyészségi eljárás is megszűnt ellene 2016. szeptember 29. napján.

Büntetőjogi felelősség megállapításának hiányában és az eljárás jogerős megszüntetése mellett a gyanúsítás szerinti bűncselekmény tárgyi súlyának értékelése sérti Magyarország Alaptörvényének XXVIII. Cikk (2) bekezdésében rögzített alapjogát indítványozónak.

(Megjegyezzük a büntetőeljárásban szereplő egyéb alperes, és más fegyveres szerv állományába tartozó személyek, akik ellen bírói szakban van azóta is az eljárás beosztásukban dolgoznak, elbocsájtásra nem kerültek, sőt aki fel volt függesztve annak felfüggesztését is megszüntették.)

A 26/1999. (IX. 8.) AB határozat szerint „ Az Alkotmánybíróság az ártatlanság vélelmét a jogállam egyik alapelvének [63/1997. (XII. 11.) AB határozat, ABH 1997, 361, 372.], az alkotmányos büntetőjog olyan alapintézményének tekinti, amelyet „nem lehet más alkotmányos jog miatt korlátozni, de fogalmilag sem lehetséges nem teljesen érvényesíteni” (11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 83.). **A Be. felfogásában az ártatlanság**

vélelme, a büntetőjogi felelősség megállapításának folyamatára vonatkozó alkotmányos alapjog, egyrészt parancs a büntetőügyben eljáró valamennyi hatóság (nyomozó hatóság, ügyészség, bíróság) számára, hogy a terheltet mindaddig, amíg a bíróság jogerősen el nem ítéli, nem kezelheti bűnősként. Módot kell adni számára ahhoz, hogy valamennyi eljárási jogosultságával megfelelően élhessen, az alkalmazott eljárási kényszerselekményeknek szükségeseknek és arányosoknak kell lenniük. Függetlenül attól, hogy a felelősségének megállapítása alapjául szolgáló tényeket a hatóságok már feltárták, a bűnösségre vonatkozó meggyőződésüket eljárási aktusokban rögzítették (nyomozás befejezése, vádemelés, első fokú bűnösséget megállapító ítélet), a bűnösség megállapításával együtt járó jogi következmények a terhelt eljárási helyzetét az ítélet jogerőre emelkedéséig nem befolyásolhatják. A bűnösség - kétséget kizáró módon történő - bizonyítása, vagyis az ártatlanság vélelmének megdöntése a büntető ügyekben eljáró állami szerveket terheli, a büntetőjogi felelősségre vonás sikertelensége az állam kockázata. [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 70.].

Tehát nem kezelhették volna bűnősként indítványozót sem a munkáltató, sem a panaszolt ítéleteket hozó bíróságok sem, a büntetőeljárásban született ügyészi döntés alapján nem mondhatták volna ki a jogviszony megszüntetés ilyen indok alapján történő jogszerűségét.

Egyéb indok nem merült fel, hiszen a perben beavatkozóként eljáró NVSZ jelentéséből, határozatából kitűnik, hogy csupán csak azt kezelte kifogásolható életkörülményként, hogy felperes a vádemelés elhalasztása iránt nem élt jogorvoslattal, ezt tekintette minden kétséget kizáró bizonyítéknak, s kijelentette jelentésében, hogy „ebből az a következtetés vonható le, hogy azt tudomásul vette, elfogadta, mintegy beismerte”. Ezen hibás, a formál logika szabályainak is ellentmondó következtetés az alapja annak, hogy beavatkozó **kinyilatkoztatta**, **„így ezáltal, hogy elfogadta azon megállapítást, hogy ő is bűncselekményt követett el, így magatartása nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyásmentes ellátása követelményének”**. Ezt a kinyilatkoztatását sem beavatkozó, sem a munkáltató semmiféle konkrét bizonyítékkal alátámasztani nem tudta – meglátásunk szerint – sem eljárása, sem a per során, s az ügyész határozatát mintegy készpénznek, bizonyított ténynek vette, s indítványozó konkrét vallomásával ellentétesen felsőbb hatalomként kijelentette, hogy indítványozó beismerte a terhére rótt cselekményt.

Tehát – álláspontunk szerint – mivel más körülményt nem került szóba a jogviszony megszüntetése kapcsán, mint a vádhalasztás és az az elleni jogorvoslat hiánya, így a bíróságok csak ezen aspektusból vizsgálhatták a jogviszony megszüntető parancs jogszerűségét. Viszont ezen aspektusban csakis az ártatlanság vélelmének lehet jelentősége, ami nem került figyelembe vételre, így ezen alaptörvényi elvbe ütköznek – álláspontunk szerint – a panaszolt ítéletek, s az alapjukat képező jogviszonyt megszüntető parancs, valamint a szolgálati panaszt elutasító munkáltatói határozat is, mely szintén megállapította, hogy indítványozó a „vádemelés elhalasztása ellen panaszt nem nyújtott be, melyből az a következtetés vonható le, hogy nevezett ezzel beismerte a bűncselekmény elkövetését”. Hivatkozott a 11/2006. (III.14.) BM rendelet 41. § (1) bekezdésére, mely szerint a „Hszt. 149. §-ának (3) bekezdése szempontjából beismerésnek kell tekinteni azt is, ha a hivatásos állományú az

ellene indult büntetőeljárásban hozott, a bűncselekmény elkövetését megállapító érdemi döntést tartalmazó határozattal (határozat, végzés vagy ítélet) szembeni jogorvoslatban a terhére rótt tényállás megvalósítását nem vitatja”.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

Jelen esetben az ítéletekben felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik indítványozót marasztaló bírói döntés, így azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget, amely az ítélet alaptörvény-ellenességét is eredményezi véleményünk szerint.

Az ítélettel az eljáró I. fokú bíróság (majd ezt helyben hagyva a Tisztelt II. fokú bíróság és a Kúria is) normát képzett, viszont bírósági normaképzés nem juthat el a törvényhozó hatalom elvonásához, a törvényrontó értelmezéshez, vagyis a desuetudóhoz, különös tekintettel azokra az esetekre, amikor a törvényrontó jogértelmezés egyben alapjog-korlátozást is eredményez, mint jelen esetben.

A Bíróságnak az ítéleti értelmezése , az ártatlanság vélelmének teljes semmibe vétele, azon túl, hogy az Alaptörvényből nem vezethető le. Ezen túlmenően a bíróság nyelvi kereteket figyelmen kívül hagyó normaértelmezése oda vezetett, hogy a jogértelmezés az értelmezett jogszabálytól elvált, és a törvényhozás talajára tévedve sérti az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében deklarált és az Alaptörvény államszervezetre vonatkozó rendelkezéseiben testet öltő hatalommegosztás elvét is. Azaz ezen értelmezéssel a bíróság túllépte véleményünk szerint az igazságszolgáltatásra vonatkozó alaptörvényi felhatalmazás kereteit és elvonta a törvényhozói hatalmi ág jogkörét, ami az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésének sérelmét is eredményezte, hiszen tulajdonképpen megállapította a kifogástalan életvitel megsértését, nem törődve a tényállással, a jogszabályi kógens rendelkezéssel – mely meghatározza konkrétan a kifogásolható életvitel momentumait.

Az I. fokú bíróság indokolása szerint már önmagában az elegendő a nem kifogástalan életvitel megállapításához, hogy indítványozó nem élt jogorvoslattal a vádhalasztással szemben. Viszont azt nem fejti ki – álláspontunk szerint – a bíróság indokolásában, hogy ez mitől okszerű és valós indok, ezt mi bizonyítja (Holott az ítélet indokolásából „ világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, melyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012.173).), s mindez sem a II. fokú ítéletből, sem a Kúria határozatából nem derül ki.

Vizsgálva a Hszt. 149. § (3) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek felállítását megállapítható, hogy indítványozó a büntetőeljárásban beismerő nyilatkozatot nem tett, tettenérésre nem került sor, az ügyészség határozata a bizonyítékokat nem részletezte, így azokat a kifogásolható életvitelt megállapító állományilletékes parancsnok sem ismerhette. Ezért a büntetőeljárás jogerős befejezése előtt nem lehetett volna az alkalmatlanságát

megállapítani. Az ügyészség vádhalasztásról szóló határozata nem minősül érdemi határozatnak a Hszt. 149. § (3) bekezdése alkalmazásában, mert azzal egy függő jogi helyzetet teremt az ügyész az eljárás tényleges befejezése helyett. Mindemellett a kifogástalan életvitel megállapítására irányuló eljárásban nem az vizsgálendő, hogy indítványozó elkövette-e a bűncselekményt, hanem az, hogy milyen magatartást tanúsított az őt érintő büntetőeljárással kapcsolatban. Abból a tényből pedig, hogy valaki az őt érintő büntetőeljárással kapcsolatban a jogorvoslati jogával nem él, még nem következik, hogy a szolgálati feladatait befolyásmentesen nem tudja ellátni. A munkáltató határozata meghozatalakor ezen szükséges, komplex jellegű vizsgálatot nem végezte el, s ezt nem tette meg egyik panaszolt döntést hozó bíróság sem, ezért a döntések megalapozatlanok álláspontunk szerint, s így sértik indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Megjegyezzük, az NVSZ határozatából a felperes kifogásolható életvitelére megalapozott következtetés nem vonható le, csupán értékelésre az került, hogy a felperes büntetőeljárás hatálya alatt állt. A perben az alperesnek ítéleti bizonyossággal kellett volna igazolnia, hogy jogszerűen, valós indokok alapján hozta meg világosan indokolt határozatát, melyre a fent leírtak alapján nem került sor, mégsem foglalkoztak ezzel az eljáró bíróságok döntéseik meghozatalakor [Pp. 164. § (1) bekezdés, Pp. 206. § (1) bekezdés], ugyanúgy, mint azzal sem, hogy a jogviszonyt megszüntető indokolt határozatban, kellő részletességgel, alaposággal, a tényyszerű adatok megjelölésével kell arra rámutatni, hogy a jogviszony miért nem tartható fenn.

Maga az I. fokú bíróság is hivatkozott rá ítélete indokolásában, hogy a vádhalasztó határozat elleni panasz hiányát nem értékelte a felperes terhére, azt a felmentés indokai között nem vizsgálta. „Ugyanakkor a bíróság álláspontja szerint a felmentés, illetve a beavatkozó határozatának fennmaradó indokai is megalapozták a felperessel szemben a kifogásolható életvitel megállapíthatóságát az alábbiak szerint.” – mondta ki ítélete indokolásában a 7. oldal utolsó bekezdésében, viszont nem jelölte meg – álláspontunk szerint – melyek ezek az indokok.

Ez után az indokolásban mégis a felperes elleni büntetőeljárással, a vádhalasztással, a jogorvoslati joggal való nem éléssel foglalkozott a bíróság. Azaz – véleményünk szerint – nem megállapítható, hogy milyen „fennmaradó indok”-okat tett vizsgálat tárgyává döntése meghozatalakor az I. fokú bíróság.

Hiszen, ha átolvassuk mind a felmentés indokolását, mind beavatkozó határozatát (melyek jelen perben vizsgálándók lennének), azok csupán a vádhalasztó határozattal kapcsolatos jogorvoslat körül forognak - ráadásul úgy, hogy a jogviszonyt megszüntető határozat még a bűncselekményben bűnösnek is kimondja felperest - , s ehhez kapcsolja a Fegyelmi Szabályzat 41. §-át (mely álláspontunk szerint az 1. §-ban meghatározott hatály alapján nem alkalmazható), az Etikai Kódex rendelkezéseit (mely se nem jogszabály, se nem közjogi szervezetszabályozó eszköz, így törvényi szabályozás szintjére tartozó jogviszony megszüntetés alapjául – meglátásunk szerint – nem szolgálhat) a határozatokat hozó.

Egyéb körülményt, fennmaradó indokokat egyik határozat sem említ álláspontunk szerint.

Álláspontunk szerint ugyanúgy, mint alperes és beavatkozó határozatában, úgy az eljáró bíróságok is a per során mindvégig, az ítéletük indokolásában is azon aspektust helyezték előtérbe, hogy indítványozó bűnös az ügyészség vádiratában szereplő cselekmény tekintetében, s így nem felel meg a rendőrökkel szemben támasztott követelményeknek, holott indítványozó bűnösségét bíróság nem mondta ki, s időközben az eljárás is megszűnt ellene 2016. szeptember 29. napján.

Meg kívánjuk jegyezni azt is, hogy az NVSZ (beavatkozói) jelentés a környezettanulmányra, az elvégzett személyi körülmények vizsgálatának eredményére nem hivatkozott, azt meg sem említette, az egész véleményt a büntetőeljárásra építette. Holott, ha azt állítja a bíróság, hogy ez kihatással volt felperes személyének megítélésére, rajta keresztül a rendőrség megítélésére, akkor releváns lett volna a környezettanulmány megállapítása, viszont a beavatkozó által annak titulát dokumentumban ilyen megállapítás nem szerepelt.

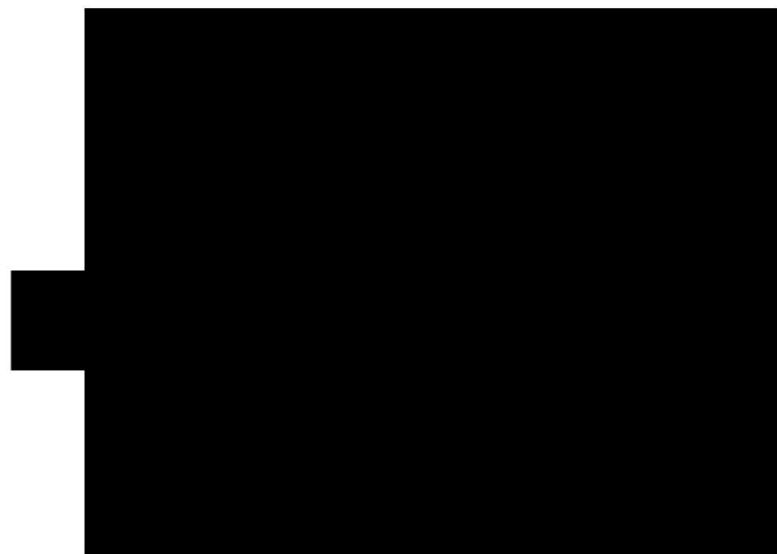
Az ítéletek indokolásának hiányossága, ellentétet tartalmazó volta – álláspontunk szerint – megalapozza a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 387/2018/5. számú ítéletének, a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680/469/2015/7. számon meghozott másodfokú ítéletének, továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.M.2231/2015/14. számú elsőfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdését, azaz indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát és az ártatlanság vélelmének elvét.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2019. (június 24.) szeptember 11.

Melléklet:

Az eredeti panaszindítványunk mellékleteként csatolt M/1-M/6. mellékleteket ismételtén nem csatoljuk.

M/7. – indítványozó jogviszonyát megszüntető parancs